

Spm. nr. S 38

Til beskæftigelsesministeren (7/10 03) af:

[Jan Petersen](#) (S):

»Vil ministeren oplyse, hvad baggrunden er for forskellen som beskrevet i begrundelsen, samt hvilke positive konsekvenser det måtte have at opretholde en sådan binding af EU-borgere?«

Begrundelse

Som konsekvens af de gældende regler må efterlønsmodtagere højst opholde sig uden for EU i 3 måneder hvert kalenderår, mens reglerne foreskriver, at man som efterlønsmodtager må opholde sig lige så længe, man ønsker i et EU-land.

Svar (13/10 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan oplyse, at efterlønsordningen er en særlig dansk arbejdsmarkedspolitisk tilbagetrækningsordning. Medlemmer, der har optjent ret til efterløn i Danmark, kan i overensstemmelse med EU-rettens bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed og ligebehandling modtage dansk efterløn, selv om de bosætter eller opholder sig i et andet EØS-land.

Derimod kan der højst udbetales efterløn i 3 måneder inden for et kalenderår til en efterlønsmodtager, der opholder sig uden for EØS-området. Ved længere ophold uden for EØS-området suspenderes udbetalingen af efterløn, indtil den pågældende igen vender tilbage til et EØS-land.

Danmark er ikke forpligtiget til at åbne mulighed for eksport af efterløn til lande uden for EØS-området. En sådan udvidelse ville indebære, at der vil opstå en lang række kontrol- og dokumentationsproblemer. Det skyldes, at lande uden for EØS-samarbejdet ikke har pligt til på samme måde som EØS-lande, at samarbejde med danske myndigheder om disse forhold. En udvidelse af retten til at modtage efterløn til lande uden for EØS-området vil derfor kunne indebære en forøgelse af udgifterne til efterløn.